

2355

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Skogssnuvan.

Skogssnuvan.

Det var en gång en gift karl, som blev för-
villad av skogssnuvan. Hon umgicks jämt med honom, och han
kunde inte komma ifrån henne. Men i gengäld gav hon honom god
jaktlycka. Då beslöt han att använda list för att komma ifrån
henne. Han frågade henne, om det fanns något medel, varmed man
kunde skjuta vad som helst. Hon gav honom då det rådet, att han
skulle ta en "hättenten", ett "pölseben" och "fläebark". Det skulle
han lägga i bössan, så kunde han skjuta om det så vore själve den
onde. Han gjorde så också och sen sköt han skogssnuvan och sen
hade han aldrig ont av henne.

Så ^{ber} Karl Isaka Mari berättat det för mig. Vad
som menas med "hättenten" minns jag inte nu, men pölseben det
är nog ben av ett slags kryp, som finns i skogen och som de kal-
la pölsor, och fläebark det är sådan genomskinlig bark, som
brukar finnas på furor.

2355

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Spökeriet vid Sävrarparabäck.

Spökeriet vid
Sävrarparabäck.

På vägen mellan Smål. Rydaholm och Tagel finns det en bäck, som kallas Sävrarparabäck, och där har det skett en hel del underligt. För en 5,6 år sedan ^{for en} vägen fram från Smål. Rydaholm, och när han kom till bäcken spändes hästen ifrån av sig själv. Han steg av för att se vad som var åfärde, och då fick han i kärret bredvid se ett myller av småfolk, som tycktes hålla på att kämpa med varandra och på en backe ett stycke därifrån en man på en stor vit häst. Då förstod han, att det inte stod riktigt rätt till, fick hästen förspänd och begav sig hastigt därifrån.

2355 LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Stämman möte med en död.

Här levde för många år sen två knektar, Kanon och Flygel. De voro goda vänner och supbröder och hade kommit överens om, att när en av dem dog, skulle den överlevande möta honom på bestämd tid vid en sten, som båda hade rest på ett ställe, som kallades Aplakullen. Kanon dog först och Flygel begav sig till mötesplatsen, men han kom för sent. Då fick han se följande ord på stenen: "A och O, begynnelsen och änden". Dagen därpå voro de försvunna.

Stämman möte
med en död.

2355

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Själen.

Förr trodde man, att själen låg i ett litet rum i huvudet, och när någon dog, kunde man se den försvinna därifrån.

Själen.

Mi

2355

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Tydor.

Ville man ta reda på, vem ens tillkommande skulle bli, skulle man midsommarafton sätta 2 glas på brunnskaret. På kvällen kl. 12 skulle man så gå dit tigande och där möta sin tillkommande samt dricka tillsammans med honom.

Tydor.

Småland
Oulo h.
Mistelas Su
1929

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

- 6 -

2355

Uppst. Olof Levander Cid
Poes. Anna Hansson
Född i Mistelas

Mästerspelman.

Förr i världen fanns det gamla skickliga
spelmän, om vilka man trodde, att de försålt sig till den
onde. Här i Sjuhult fanns det en, som hette Sjödal. Han skul-
le alltid vara med på alla kalas och gillen och spela. Han
satt jämt tyst och spelade. Jag skall aldrig glömma en gång
jag hörde honom. Han spelade så vilt och klagande så vi ung-
domar ryste, det suckade och jämrade sig och slutligen var
det, som om vi inte kunde stå still. Då var det en, som sprang
fram och skar av strängarna, och väl var det, ty annars vet man ju
inte vart det gått hän.

Mästaren Nils Nilsson i Enke var

Mästerspelman.

2355

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Skatt.

Skatt.

Min far brukade berätta om en gammal knekt, som hette Abraham Flygel och som på sjuttonhundratalet bodde på ett torp inte långt från det ställe, där vår gård nu ligger. Han hade tre söner, Abraham, Isak och Jakob. Varje kväll måste Isak med eller mot sin vilja gå ut till ett stenrös och hämta en säck med pengar, som han bar till en bod och slog ut på golvet. Men på morgonen såg man aldrig röken av några pengar. Bröderna hörde nog Isak gå och pyssla om kvällarna, men de lyckades aldrig få se något av pengarna. Men Isak kunde inte låta bli att gå ut varje kväll och hade han gått och lagt sig, måste han upp och bära på den där pengasäcken. Far har grävt i ett stenrös här intill, men han har inte funnit något.

2355

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Tur med flickor

Det var mycket nyttigt att bära på sig en
gadd, som man tagit på en orm, ty då skulle man få tur med
flickor.

Tur med flickor.

2355

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Försiktighetsåtgärder.

Försiktighets-
åtgärder.

Hade man slagit ihjäl en orm med en käpp eller dyl. fick man noga akta sig för att använda den till något annat, ty då blev man skabbig och skorvig. Detsamma hände, om någon annan människa fick fatt på den, och därför gällde det, att noga gömma en sådan käpp, så att ingen råkade på den.

Likaså var det farligt att gå över en "hästatomma", d.v.s. en plats, där en häst hade legat och tumlat om på marken, ty då var det föra värt, att man blev stel i lederna.

Man skulle akta sig för att gå upp i en klockstapel utan att röra vid klockorna, annars fick man ont i benen och värk i kroppen. Men om man knäppte med fingrarna mot båda klockorna, var det ingen fara.

- 10 -

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Jia

2355

"Böta kyrkedörr"

Om en kvinna blev havande utan att ha kyrkotagits
efter framfödandet av ett barn, fick hon erlägga böter. Det
kallades att "böta kyrkedörr".

"Böta kyrkedörr"

-//-

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

F. 10

2355

Åtgärd vid missfall.

Om det blev missfall, kyrktogs kvinnan inte och ej heller underrättades prästen därom, ty det ansågs för "generligt". Men det gällde i alla fall för en sådan kvinna att söka ta prästen i hand, utan att han visste den verkliga orsaken. Annars var det inte lyckligt.

Åtgärd vid missfall.

Lund
Allbo

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

- 17 -

Bytt Olle Levander f.a.

2355

Per Anna Hansson
Bistads

Stål mot trolldom.

Innan en kvinna kyrkotagits måste hon ha stål på sig, tvore det inte mer än en synål, för att skydda sig och barnet, annars kunde hon förgöras, och barnet bortbytas. En kvinna hade inte varit tillräckligt försiktig utan gått ut utan stål. När hon kom hem låg det två barn i vaggan, och de var så lika varandra, att hon inte visste, vilket som var hennes. Då fick hon det rådet, att hon skulle elda bakugnen riktigt glödhet och sedan ta det ena barnet efter det andra och låtsas vilja sätta det in i ugnen, så skulle hon nog få klarhet. Hon gjorde så, men när hon hade lagt ett av barnet på grisslan, kom trollet, som hade lagt dit sin unge, farande och räddade den.

Åtgärd mot
bortbytingar.

J. E.

LUNDS UNIVERSITETS
2355 FOLKMINNESARKIV

Åtgärder vid dop

När ett barn skulle döpas var det mycket smått att tänka på för att barnet skulle få det bra här i världen. Gudmor skulle aldrig glömma att lägga pengar i dess lilla hand innan det lindades in, ty det skulle ha till följd, att barnet fick gott om pengar. Innan man for till kyrkan, skulle barnet läggas upp på ett högt skåp, ty då skulle det få lätt för att klättra. Vidare skulle hästen nosa på det, ty då fick det lycka med kreatur och hunden skulle det klappa för att ej bli rädd för hundar. Om barnet skrek under döpelseakten, fick det god sångröst. Gudmodern tänktes utöva stort inflytande på barnet, och hon måste därför vara mycket ordentlig den dagen.

Åtgärder vid dop.

J. J.

Lytessjukdomar.

Under havandeskapet måste kvinnan vara mycket försiktig, så att hon ej vållade fostret någon skada eller själv utsatte sig för fara. Så fick hon t.ex. ej deltaga i slakt eller se på när ett djur slaktades, ty då kunde barnet få fallandesjuka. Om hon såg en kluven harläpp eller ett åder, som satt i jorden, var det fara värt att barnet skulle bli harmynt. Därför måste männen noga se till, att de ej lämnade ett åder utan att lägga det på sidan, ty då var det ingen fara. Om modern blev skrämmd för eld, kunde barnet få vådeldsmärke på det ställe, där modern först vidrörde sig själv. En kvinna på Sutarekullen blev under havandeskapet skrämmd av en råtta, och barnet fick också ett styggt födelsemärke i pannan.

Lytessjukdomar

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2355

Folkmedicin.

Folkmedicin.

Det fanns olika slag av skärva, såsom
 likskärva och horskärva. Den senare botades genom att
 barnet drack vatten ur en sko, som tillhört eller till-
 tillhörde en lösaktig människa, om det var en pojke,
 som skulle botas, en kvinnas sko, i motsatt fall en mans.
 Men det var inte så lätt att få fatt på en sådan sko,
 ty att direkt be att få låna en gick ju inte för sig.
 Det fanns ett folk här i Sjuhult, som hade en son, och
 han hade skärvan så svårt. Hans föräldrar fick av en
 klok gumma rådetvatt göra på ovan skildrade sätt. De
 bjöd då till sig en kvinna, om vilken de visste, att
 hon gjort en del snedsprång, och medan hon satt och drack
 kaffe och hade satt ifrån sig träskorna på förstubron,
 passade de på att låta barnet dricka ur dessa. Men nu är
 att märka, att det skulle ske i både ny och nedan. Pojken
 blev också fullkomligt frisk. Horskärva fick barnet, om
 en lösaktig person kom in och såg det ligga naket.

Jag har även sett, hur man tog ett barn
 tre gånger under en likkista, för att bota det för skärva.

Sundland
Ed. Albo
Jan. 1919

Prof. Olof Swander
J. J.
(J. E. d.)
1881
Stensjö

*Småland
Lilla
Kistefors*

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV 2355

Olof Olli Persson

Per Anna Persson

Folkmedicin.

Gulsot botades, om den sjuke klippte av sina naglar, lade det avklippta jämte gryn på en tallrik, fuktade det med urin och satte ut det till fåglarna.

Folkmedicin.
Gulsot.

Mot kikhosta ansågs mærramjolk vara ett gott medel, men det skulle drickas i ny och nedan. Det var även bra, att krama det våta ur en hästlort och ge barnet.

Kikhosta.

Det första kvalster (ett litet rött kryp) man såg på våren, skulle man alltid ta och klämma sönder kreatur, i handen. Om sedan kreaturen fick rödsjuka, behövde man blott ta vatten i den handen och låta dem dricka, så blev de bra. Kraften satt i handen hela året.

Rödsjukan hos
Gulsot.

Var någon så djärv, att han vågade ta en levande vattensork och klämma sönder mellan händerna, blev han mäktig att bota vattensot, svullnader m.m. bara genom att lägga händerna på den sjuke.

Bota vattensot

Hade någon blivit gastakrammad, skulle man låta "måla" (d.v.s. mäta) sig. Man mätte då från långfingern och uppåt armen tre gånger avståndet mellan tummen och långfingern. Om man alla tre gångerna kom till samma ställe, var det ingenting, men om fingrarna liksom drogs samman, så att man ej nådde så långt andra och tredje gången, var det ett säkert bevis för, att man blivit gastakrammad. Mätningen verkade dessutom som läkemedel.

Gastakramning.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2355

Ett medel mot matleda hos barn var, att man tog Matleda.
av barnets avföring och blandade i maten och ^{lät} barnet äta.

"Den onda elden" eller nässelfeber, ^{om} man blåste "Den onda elden!"
på utslaget genom ett nässelrör. (stjälken av en fullväxt
nässla)

De som hade fallandesjukan skulle krypa tre Fallandesjukan.
gångar genom en gårdsgårdsstrete.

Om man hade en pion med sig till kyrkan mid-
sommardagen och tog med den hem, blev den ett bra läkemedel
mot flera sjukdomar, bl. a. mot rödsot hos kreatur.

Rödsot o.s.v.

Mot sår var "fräsbull" (röksvamp) ett mycket Sår.
använt medel. Det var lika bra som något puder.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2355

Gastakysst.

Fick man blåsor kring munnen, var det
ett säkert tecken på, att man blivit gastakysst. Ett bra
medel däremot var att smeta på flott.

Gastakysst.

Anders Eriksson 1929

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2355

Anders Eriksson

Folkmedicin.

Om man misstänkte, att ett barn hade fallandesjukan, skulle alla dess kläder brännas, så blev barnet friskt.

Folkmedicin.

Fallandesjuka

Om någon hade "knarren", skulle han ta reda "Hugga bort på tre halmstrån med vardera tre leder. Jämte en medhjälpare skulle han sedan gå runt i stugan och över tre trösklar. Vid varje tröskel skulle han stanna, lägga armen på tröskeln och ovanpå armen ett bräde, på vilket medhjälparen med en kniv skulle hugga av de tre halmstråna, en led för varje tröskel. För varje gång skulle den sjuke fråga: "Vad hugger du för?" Då skulle den andre svara: "Jag hugger bort knarren!"

"Storsteget" kunde botas på följande vis. Man tog en trefot och satte ena benet, så att det snuddade mot det sjuka ögat, varefter man förde trefoten runt. "Vad borrar du för?" frågade den sjuke. "Jag borrar bort storsteget!" svarade den som borrhade. Detta skulle upprepas tre gånger, en för varje ben.

"Borra bort storsteget"

Om ett barn hade skärvan var det ett bra medel att låna kyrknyckeln och ge barnet att dricka ur och dessutom skrapa bort rost från nyckeln och låta det ta in.

Bota skärvan.

A. a.

2355

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Julen.

Tidigt på julaftons morgon spikades den s.k. juladuken upp i taket. Det var en linnevävnad, stundom av tre lakans längd. I taket hängdes vidare äpplen, julfåglar i form av höns (gjorda av trä), en julkrona av råghalm och de vackraste "klutar" man hade. På väggarna spikades julapapper med målningar föreställande krubban och barnet, det tre vise männen och andra bibliska motiv. Golvet täcktes med hackat granris, och menade man, att ju tjockare det ströddes, desto bättre skulle äringen bli kommande år. Julgran förekom däremot inte.

Dagen före julafton skulle man sluta tröska och på julaftonsmorgon skulle säden kastas. Dessförinnan skulle karlarna ha två supar men ingen mat, och när de slutat arbetet fick de 4 supar. Korna skulle ha ärthalm julafton och borde man lägga för dem så mycket, att de ej behövde fodras på kvällen. Arbetet i loge, stall och ladugård skulle slutas så tidigt på da'n som möjligt, annars blev man efter med arbetet hela året.

Till jul skulle var och en ha sin julahög. Den bestod av brödkakor, i vilka voro instuckna spetor och på dessa hängde godsaker av olika slag, karameller, finkakor och äpplen.

I spisen skulle elden underhållas hela julnatten och likaså skulle ljusen brinnas. Det som blev över av de senare användes till läkemedel.

Julen.

Stugan prydes.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Till julen hörde även den s.k. oxelbärsgubben. "Oxelbärsgubben"
Den gjordes på hösten när oxelbärna voro mogna och bestod
av ett bastrep, vid vilket knöts oxelbär, klase intill klase
så att den blev tjock och trind. Sedan hängdes den undan
på ett rum till julen, då den togs fram, hängdes upp i stu-
gan, och plundrades av ungdomen. Vid den tiden på året voro
oxelbären goda, och man brukade sitta runtomkring "gubben",
nypa bort klasar och mumsa på.

Smalind
Allas
Nustelas
1775-1929

-22- 1775 alle herrens
var. av Anna Hansson
9. 1854, Lybäck
Nustelas

2355

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Staffansskee.

Annandag jul brukade den manliga ungdomen rida staffansskee. Det gick så till, att man red från gård till gård och sjöng en visa, som började med orden:

"Goder afton, goder afton
både herre och fru.
Vi önska Eder alla
en gladelig jul."

Där man blev väl mottagen, förhöll man sig lugn och ordentlig, men erhöll man ingen förplägning av mat och dryck, ledde man in hästarna i köket och stugan och ställde till stor oreda.

Staffansskee.

-23-

112
(E:d)

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2355

Vita tisdagsbyk

Om man inte passade på och bykte vita tisdags-

dag, fick man inte något rent på hela året.

Vita tisdagsbyk

- 84 -

Oik

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2355

Lycko- och olycksdagar.

Lycko- och olycksdagar.

Tisdag ,fredag och lördag voro
lyckliga dagar,och vad man då företog sig slog väl ut.
Torsdag däremot var en förkastelsedag.Man skulle noga
akta sig för att flytta en torsdag eller måndag.

Småland
1860s 4h
Mikael's
vigt. ai 1860

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

-25-

App. Olle Svante

2355

Bar. Jona Persson

Vårfrudagen betraktades som första sommardagen och Mikael som första vinterdagen. De gamla brukade säga: Det är bättre att ligga ute första vinternatten än första sommarnatten!

Första sommar-
dagen.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2355

Vårfrudagsseder.

"Trana bär ljus i säng", brukade de gamle säga, och från den dagen skulle man inte tända ljus på kvällarna, utan lägga sig i dagsljus.

Barnen hotade man, att om de inte skyndade sig att lägga sig den kvällen, kom tranan, och för henne var barnen så rädda, att när de väl kommit till sängs, drog de täcket över huvudet och vågade inte titta upp.

Vårfrudagsseder.

~ 27 ~

P. B.
(Eid)

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2355

Om man blåste på den första svalan man såg om våren, Första sva-
kunde man lösa alla knutar och reda ut alla härvor. lan.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2355

Tro och sed knuten till olika djur.

Ugglan har två olika läten. När hon skriker på det ena sättet, blir det dödsfall, och när hon skriker på det andra blir det "barsel" (barnsöl).

När korparna kom och dängde var man säker på regn.

När lommen sjunger blir det ombyte på väderlek.

Lyckades man lyfta en snigel i ena "hornet" kunde man önska sig tre ting, och de skulle gå i uppfyllelse.

Tro och sed knuten till olika djur.
Ugglan.

Korpen.

Snigel.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2355

Slakt.

När man förr i världen slaktade, skedde detta inte under bar himmel eller i slakthus, utan man tog in djuren levande i köket och slaktade dem där, eller om detta var för litet i själva stugan. Djuren bedövades inte. Svinen tog man om trynet med en s.k. vrede, ett träskäft med en ögla i ena ändan. Denna vred man runt, så öglan satt stadigt, och sen stack man djuret med en kniv.

Slakt.

De olika delarna av magen, tarmarna o.s.v. Namn på inälvor gav man olika namn. I en grismage talade man om magen, bottningen, bottningens bror, småtarmar och stortarmen. I ett nötkreatur var det storebuken, vänstern, ~~eller~~ femtonläppen (den var så gott som omöjlig att få ren), samt kungshättan (kallades så emedan den var "kringelter" och rutig som en mössa). Hjärtklaffarna gick under namnet "olydningsöron" och det var farligt att äta dem, så de skars alltid bort.

"Lykthinnan"

De hinnor, som finns i talgen i mellangärdet, tog man vara på och torkade, för att sedan använda till lykter. Lyktglas användes ej på den tiden. Stommen i lykthan var av trä och på den spändes hinnan. Ljuset blev ju rätt så dimmigt och otydligt, men hinnan var i gengäld stark, och gick inte sänder, om den stötte mot någonstans.

2355

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Vid grisslakt, brukade man ta vara på urinblåsan. Den rengjordes, blåstes upp och fick torka varefter den gnedes med mjöl för att bli mjuk och smidig. Sen användes den att förvara allt möjligt smått och gott i. Mycket vanligt var det, att gubbarna hade snus i den.

Urinblåsan hos
svin.

Svingallan torkades och förvarades för att användas mot frostska-
dador. Man skar då bort en liten bit av den torkade gallan, lade den i sprit och smörde sedan denna på det skadade stället.

Svingalla mot
frostska-
dador.

Kägelbemen eller smalbenen torkade man, och sedan använde man mörgen i dem att smörja spinnrockar, klockor och dyl. Man tog då en pinne och stack ned i benet och fick upp en liten klick av den allra finaste, gulaste mörgen. Själva benen använde man till s.k. glyggklubbor (till huggjärn)

Barn fick inte äta "grisarumpan", för då blev de "Knotta" och växte nedför.

"Väll" eller ryggbasten fick flickor och pojkar inte äta, ty då blev de lösaktiga.

För att korven inte skulle spricka hade de gamle sina knep. Jag kände en gumma, som brukade ta korven i ändarna, slå den så sakta mot en sten i spismuren och fråga: "Är Hälle hemma?" och sen i grytan med korven. Då skulle den inte spricka vid kokningen.

2355

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Slaktaren fick inte så stor ersättning på den Slaktarens lön. tiden. Min far var slaktare och vid julatiden, då alla vil- le ha slaktat, kunde han få gå upp och börja slakta vid två- tiden och sen hålla på till kvällen. Pengar fick han aldrig för sitt arbete, utan ersättningen utgjordes endast av korb, blodkorb, grynkorb, leverkorb och några paltar. Först längre fram i tiden fick han fläsk och kött.

Har han hört vad som menas med rumpedra? Jaså Skämt vid slakt inte det. Det var en bonde i Spånghult, som höll på med slakt och då sa han till sin dräng: "Gå ner te Sjuhult och be att få låna rumpedra't!" Drängen han gick, och när han kom dit, var ingen annan än hustrun hemma. Hon sprang länge och letade utan att rätt veta vad hon letade efter. Slutligen sa hon: "Jag begriper då sannerligen inte, men det finns bestämt inget som heter så! Det är nog bara gyckel." Det var det också och drängen blev så illa rasande och tog en svår hämnd på bonden.

När så allt var färdigt vid slakten och man hade Gille, stoppat korb och gjort palt, var det vanligt att bjuda alla grannarna till ett slaktgille, då all den goda maten smakades och berömdes.

Bojo Smalank
H. Albo
En Mästare
sept. år 1929

- 32 -

Gyp. Olle Revander U:4
/ or. Jona Persson

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2355

Förbud mot spinning.

Under påskveckan från och med dymmel-
onsdag fick man ej spinna. Samma var förhållandet med
Farängladagen (3:e dag jul)

Förbud mot spin-
ning.

Acc.nr. 2355
Annå Lisa Månsson
Född i Mistelås 1854.
Nuvarande vistelseort: Mistelås
Huvudsakligaste vistelseort: Mistelås

2355

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Upptecknat
av
Olle Levander
sommaren 1929.

33

Register.

	sid.
Skogssnuvan.....	1
Spökeriet vid Sävrarpa-bäck.....	2
Stämman möte med en död	3
Själen	4
Tydor	5
Mästerspelman	6
Skatter.....	7
Tur med flickor.....	8
Försiktighetsåtgärder: när man dödat en orm, "hästatomma" o.s.v.....	9
"Böta körkedörr".....	10
Åtgärd vid missfall.....	11
Åtgärd mot bortbytingar	12
Åtgärder vid dop.....	13
Lytessjukdomar.....	14
<u>Folkmedicin:</u> Botemedel för skärva, gulsot, kikhosta, rödsjukan hos kreatur, vatten- sot, gastakramning, matleda, "onda elden", fallandesjukan, sår, gastakysst, "hugga bort knarren", "borra bort stolsteget".	15
Julen och julfirandet	20
"Oxelbärs gubben".....	21
Staffans-skee.....	22
Vita tisdags-byk.....	23

2355

Lycko- och olycksdagar 24
 Första sommardagen 25
 Vårfrudags-seder 26
 Första svalan 27
 Tro och sed knuten till djur..... 28
 Slakt: tillvägagångssätt, namn på inälvor, 29
 användning av olika delar av djuret, osv.
 slaktarens lön, skämt vid slakt, slakt-
 gille o.s.v.....
 Förbud mot spinning 32.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV